

JULIEN

Peter Thiessen

JULIEN, DE
WORST & DE
ZWARTE MAN

Horizon

Voor mijn vader

Gelijkenissen met bestaande personen en/of gebeurtenissen zijn wellicht door puur toeval ontstaan.

‘The range of human knowledge today is so great that we’re all specialists and the distance between specializations has become so great that anyone who seeks to wander freely between them almost has to forego closeness with the people around him.’

– Robert M. Pirsig

Muziek tijdens het lezen van *Julien?*

Spotify: 'Julien, de worst en de zwarte man'.

I Zondag

In principe moeten drie onderbroeken volstaan om een jaar rond te komen, denkt Julien. Hij vult nauwkeurig zijn persoonlijke gegevens in op het bestelformulier van de La Redoutecatalogus.

JULIEN VAN WEZEMAELE
LANGE BEELDEKENSSTRAAT 378 BUS 4
2060 ANTWERPEN

In welke Colruytvestiging wenst u de bestelling af te halen?

Julien antwoordt in propre hoofdletters, één voor elk vakje.

GROENENDAALLAAN – MERKSEM

Hij checkt nog een laatste keer zijn definitieve bestellijst. Twee witte T-shirts in de maat medium. Drie paar zwarte sokken maat 40 tot 43. Drie donkerblauwe onderbroeken, ook medium.

Ja, drie onderbroeken moeten volstaan. Beheerst neemt Julien zijn schaar en knipt het formulier uit. Gelukkig is er al een gefrankeerde enveloppe aan de catalogus toegevoegd. Hij vouwt het papiertje exact in het midden en schuift het erin. Met zijn speciale groene sponsje bevochtigt hij de gomlaag en verzegelt zo zijn boodschap aan het postorderbedrijf.

Julien is verlegen. Hij staat niet graag in de rij. Mensen boezemen hem angst in. Daarom doet hij zijn job zo graag. Twee jaar en twintig dagen geleden had hij voor het laatst in de rij gestaan. Dat was bij De Post. Hij had postzegels nodig. Precies vierentwintig minuten had hij de hel van de wachtende meute moeten doorstaan. Jengelende kinderen, boerende mannen, zwarte vrouwen met hoofddoeken en weeë geuren. Het zweet was hem uitgebrosen. De opluchting was immens toen hij met zijn duizend vijfhonderd postzegels de deur uit liep. Genoeg om er meer dan vier jaar lang zijn lezersbrieven mee te versturen. De bediende achter het loket zal gedacht hebben dat hij postverantwoordelijke was in een groot bedrijf. Vandemoortele misschien.

Morgen, maandag, gaat dit order de brievenbus in. Gelukkig staat er een vlak voor de hoofdingang van het ziekenhuis, denkt Julien. Dan hoef ik geen omweg te maken. Volgende week moet ik dan wel tram 3 nemen om in Merksem mijn onderbroeken op te pikken. Maar als ik op dinsdagmorgen ga, is er niet te veel volk. En met mijn sjaal en pet zal niemand me herkennen. Stel je voor dat ik een oude klasgenoot tegen het lijf zou lopen en dat die een beleefdheidsgesprek begint. Of iemand van de verre familie godbetert.

De brief krijgt een plaats op de lichtbruine grenen buffetkast uit de jaren zeventig, tegen de fotolijst met het zwarte rouwbandje van waaruit zijn moeder hem vriendelijk aankijkt. En naast de vaas waar sinds lang geen bloem meer in heeft gestaan. Julien gaat weer zitten. Zijn rechterhand neemt een vel papier van de stapel die afgelijnd op de hoek van de tafel ligt. Met zijn linkerhand grijpt hij naar zijn zilveren kroontjespen. Hij schrijft:

Geachte heer Hoofdredacteur,
Naar aanleiding van het interview met Herman Brusselmans (*De Standaard*, 17 februari) wilde ik graag de volgende reactie kwijt. In het gesprek met uw verslaggever zegt de langharige schrijver letterlijk: 'Ik ben nog altijd veruit de beste schrijver van de Lage Landen.' Daar slaat Herman de bal helaas duchtig mis. Correcter ware geweest: 'Een van de best verkopende schrijvers' of 'Een van de populairste'. De Franse filosoof en socioloog Pierre Bourdieu heeft in 1979 al zeer uitvoerig aangetoond dat culturele smaak en voorkeur voornamelijk samenhangt met de sociale klasse waarin een persoon zich bevindt en met de uitingen ervan op diverse mediagebieden.

Julien veert recht en gaat naar zijn tweede slaapkamer. Hij heeft een halve erectie. Zijn grootste slaapkamer is, net als de rest van zijn appartement, helemaal volgestouwd met boeken. De collectie is een erfenis van zijn moeder, die lange tijd een kleine wijkbibliotheek in Deurne had gerund. Door de structurele hervormingen in de stad Antwerpen was die bibliotheek plots overbodig gebleken. Zijn moeder had nog aangedrongen om de boeken onder te brengen in de nieuwe Permekebibliotheek aan het De Coninckplein, maar de stad had boudweg geweigerd. Sindsdien zijn de boeken officieel eigendom van de familie. En nu van Julien, want de rest van de naaste familie is dood.

De grijze fichebakken van de bibliotheek vormen ook een onderdeel van de erfenis. Ze staan in het midden van de grote slaapkamer. Bijna blindelings trekt Julien de lade met vermelding 'Bar-Cam' open. Snel trippelen zijn vingers over de fichekaarten op zoek naar de naam Bourdieu. Aha, hier is de snoodaard. Natuurlijk, in de afdeling Filosofie & Wetenschap. Hij onthoudt de verwijzing op de fiche en wandelt terug naar de woonkamer. 'Filosofie & Weten-

schap' staat er rechts naast het grote raam. Hij vindt *La Distinction* op de tweede plank en begint er gretig in te bladeren. Hier moet ik nog wel ergens een interessant citaat vinden. Iets waarmee ik mijn punt onweerlegbaar kan maken. Een flauwe glimlach verschijnt op zijn lippen, op zijn kale hoofd een minieme frons. Terug aan tafel vervolledigt hij geconcentreerd zijn epistel:

Bourdieu zegt: 'Televisie heeft een de-factomonopolie op wat er in de hoofden van een significant deel van de bevolking binnensijpelt en op wat ze denken.'

Bij uitbreiding geldt dat uiteraard ook voor een aanzienlijk deel van de overige massamedia, met name voor *Humo* en *Het Laatste Nieuws*. Vervang het woord 'televisie' in het citaat van Bourdieu door de naam van een der meest gelezen magazines of meest verkochte dagbladen, en mijn stelling wordt duidelijk: Herman Brusselmans verkoopt boeken omdat hij in *Humo* en *Het Laatste Nieuws* een platform heeft gevonden.

In het kielzog van Bourdieu heeft overigens nog veel wetenschappelijk werk plaatsgevonden, alsook experimenten. Zo heeft de betreurde Hugo Claus ooit zijn meesterwerk *De Verwondering* naar alle uitgevers in België en Nederland gestuurd, ondertekend met een valse naam.

Geen enkele uitgever toonde interesse.

Met andere woorden: kwaliteit staat los van verkoop.

Populariteit is een gevolg van marketing en promotie. Olie drijft boven.

Met oprechte hoogachting,

Julien Van Wezemaële

Opnieuw maken zijn mondhoeken een korte opwaartse beweging. Het lijkt even of Julien gelukkig is.

Het is zondag en dan schrijft hij altijd twee lezersbrieven. Hij

doet dat al elf jaar zo. Een zondag in het leven van Julien bestaat al meer dan een decennium uit dezelfde dagorde. Die ziet er lichtjes anders uit dan die van de week- of de zaterdag. Voor hem ligt het belang vooral in het niet-doorbreken van die dagorde. Op een zondag is dat: uitslapen tot acht uur. Een bad nemen; douchen doet hij op de ochtenden van de andere dagen. Ontbijten. Naar klassieke muziek luisteren. Naar praatprogramma's op de televisie kijken. *De Zevende Dag* op Eén. *Wakker Op Zondag* op ATV, liefst met Bieke Ilegems. Soms iets op BBC. Middageten. Afwassen. Verder kijken naar praatprogramma's op de televisie. Bijwijken valt hij dan even in slaap. Meestal niet.

Rond vier uur in de namiddag een eerste lezersbrief schrijven. Naar buiten kijken. Een tweede lezersbrief schrijven. Avondeten. Naar nieuwsberichten op de televisie kijken. Vroeg gaan slapen. 's Zondags gaat Julien nooit pintjes drinken. Op de een of andere manier hoort dat niet. Omdat hij vandaag ook nog onderbroeken moest bestellen, kijkt hij voor één keer niet naar buiten. Dat vaste gedeelte van zijn dag slaat hij over. Gezwind neemt hij een nieuw vel van de hoop papier en begint te schrijven.

Geachte heer Hoofdredacteur,

Naar aanleiding van uw artikel 'Bind de strijd aan met stress' (*Het Laatste Nieuws*, 17 februari) wilde ik graag de volgende reactie kwijt. De schrijver van het bewuste artikel poneert, en staft niet, dat in de huidige maatschappij bij meer mensen een groot stressgevoel bestaat dan voorheen. Sta mij toe de volgende bedenking daarbij te formuleren: het woord 'stressgevoel' bestaat – bij benadering – nog maar twintig jaar. Is het dan niet logisch dat er meer mensen aan lijden dan vroeger?

Met oprechte hoogachting,

Julien Van Wezemaele

Zo. Dat was ook weer gezegd. Julien vouwt de brief met chirurgische precisie en vult er een enveloppe mee. Die belandt netjes bij de andere brief tegen de foto van wijlen zijn mama.

Die avond ligt Julien zoals gepland vroeg in bed. Een stevig en sober eenpersoonsbed, dat hij meegenomen heeft toen zijn moeder stierf. Samen met de duizenden boeken en de veertien fiekkasten. De vaas, de buffetkast, de tafel, vier stoelen, een salon in zwart skai leder en een paar fotokaders. En nog wat kleinere badkamer- en keukenspullen. Onder zijn oude vertrouwde donkerblauwe Sole Miodeken mijmert Julien nog wat na over wat hij die zondag op de televisie heeft gezien, over wat hij in de kranten heeft gelezen en vooral over de bijdrage die hij er zelf aan heeft gegeven middels zijn twee epistels. Hij vraagt zich af of het woord 'stressgevoel' inderdaad nog maar twintig jaar bestaat. Het is bijna twintig jaar geleden dat zijn moeder stierf. Had hij toen last van stressgevoel? Hoe kon hij dat te weten komen? Morgen schrijf ik een brief naar Van Dale.

2 Maandag

's Ochtends om halfzeven dompelt de stad zich onder in een grauwe roes. In enkele cafés en koffiehuisen brandt gedempt licht en weerklinken sporadisch nog doorrookte stemmen van mannen met een mening. De eerste bussen van De Lijn brengen mensen naar het werk. Of naar huis, als ze vannacht hebben gewerkt. Op de bank van de bushalte ligt een dakloze junkie te ronken. De nachtwinkelier sluit zijn deuren.

Julien wandelt naar zijn werk, zijn hoofd weggedoken in zijn winterjas en bedekt met de alpinopet die nog van zijn vader was. Hij telt zijn stappen. Nog honderdvijftig en ik ben er. Ik zal dertig stappen extra moeten zetten om de brieven in de bus te deponeren. Niet erg.

Naast de ingang van het Stuivenbergziekenhuis ligt een tweede dakloze. Ze wachten tot de deuren opengaan. In de spoedafdeling worden ze steevast geweigerd. Bij de reguliere receptie krijgen ze meestal een doorverwijzing naar de sociale dienst. Uiteindelijk leidt die hen naar een bord warme soep in een opvanghuis als Kamiano of De Biekorf.

Julien stapt kalm voorbij de ellende en duwt zijn twee lezersbrieven door de gleuf. Dan keert hij terug om via de spoedafdeling het gebouw binnen te gaan. Met zijn digitale naambadge opent hij de schuifdeur. Hij knikt naar de nachtverpleger achter het glas van het onthaal en loopt verder door de lange witte gang naar de volgende schuifdeur. Hier eindigt het nieuwe gedeelte

van het ziekenhuis. Achter de schuifdeur bevinden zich de oude, monumentale gangen van de imposante kliniek die Stuivenberg ooit was.

Hij snuift zoals elke morgen nog eens extra de geur op. De geur die hem in zijn verbeelding terugbrengt naar 1884, toen deze vreemde architecturale parel werd opgetrokken. ‘Het gasthuis der armen’ kreeg het als bijnaam en dat is tot op de dag van vandaag zo gebleven. De grote ronde zalen waren speciaal zo ontworpen om bacteriën geen kans te geven. In de ene zaal stierven mensen met tbc, in de andere vergingen ze van de pest. De kliniek is helemaal gerenoveerd, maar hier en daar zijn nog stille herinneringen aan het verleden overgebleven. De trap naar de kelderverdieping is er een van. En de deur naar zijn werkkamer.

Iemand roept door de gang:

– Julien? Er liggen er al twee klaar, zenne, jongen!

Julien merkt het als hij naar binnen gaat. De herkenbare geur van ontbinding. Hij hangt bedaard zijn jas en pet aan de kapstok en trekt bijna plechtstatig zijn witte schort aan. Uit de bovenste lade van zijn bureau haalt hij een vers paar latex handschoenen van MeXT. Hij desinfecteert zijn handen en trekt de handschoenen aan. Twee brancards staan rechts in de hoek te wachten.

Twee volwassenen gelukkig. Hij begint zijn dag niet graag met een dood kind.

Officieel is Julien hulpverpleger, maar eigenlijk is hij lijkenwasser. Al vierentwintig en een half jaar wast Julien dode patiënten. Ze sterven op hun kamer en worden dan naar hem gereden. Soms komen ze zelfs rechtstreeks uit de ambulance. Hij wast ze en legt ze daarna in de frigo.

De begrafenisondernemers nemen het vandaar over. Of niet. Als er geen familie of verwanten opdagen, blijven de lijken maximaal acht dagen in de frigo liggen. Ze krijgen dan een label ‘naamloos’ en worden naar de stedelijke begraafplaats Schoonselhof gebracht

voor een anonieme uitvaart. Dat gebeurt steeds vaker in deze asociale tijden.

Julien rijdt de eerste brancard naar zijn wastafel. Volgens de contouren van het laken is het een eerder corpulente vrouw. Als hij het laken wegtrekt, blijkt dat ook het geval. Ze ligt er ogenschijnlijk al enkele uren, want de natuur is haar onherroepelijke gang uitgebreid gegaan. De laatste resten van de spijsvertering hebben het lichaam al verlaten. Hij rolt de vrouw van de brancard op de wastafel. Julien drukt op de power- en playtoetsen van zijn cd-speler. Het requiem van Fauré klinkt zacht. Als de cd ten einde is, zal de vrouw helemaal proper zijn en in de frigo liggen.

Aan de vette pols van de vrouw hangt een geplastificeerd wit bandje met haar persoonlijke gegevens. Julien heeft er een sport van gemaakt om niet alleen het geboortjaar, maar ook de dag en maand te raden. Deze keer gokt hij dat de vrouw geboren is op 12 april 1936. Hij zit er ongeveer vier jaar naast. De geboortedatum van Mariette De Gucht is 25 februari 1940. In het voorjaar van 2004 had Julien zijn record gebroken en was zijn gok helemaal correct. Dat was een heuglijke dag geweest. Hij had 's avonds zelfs vier in plaats van drie pintjes gedronken!

Er zijn geen sporen van operaties en uit de overvloedige stoelgang blijkt dat Mariette geen patiënt in het ziekenhuis was. Er lijkt niks gebroken of gekneusd en uit de mond stijgt een vage alcoholgeur op. Ze is waarschijnlijk gewoon doodgevallen in een café. Hopelijk was ze aan het dansen. Een hitsige jive en dan pats-boem gedaan. Zo zou het altijd moeten gaan.

Julien heeft uitstekend materiaal ter beschikking. Daar staat hij op. Hij heeft in zijn carrière een uitgebreide kennis ter zake opgebouwd en de ziekenhuisdirectie weet die te appreciëren. Zo mag Julien sinds acht jaar en vier maanden de bestellingen voor zijn materiaal zelf afhandelen. Dat maakt hem bijzonder gelukkig. Hij besteedt dan ook veel tijd en aandacht aan het doorpluizen

van de diverse gespecialiseerde catalogi. Als Mariette in de frigo ligt, gaat hij aan zijn bureau zitten. Hij zet Radio 1 op en neemt met een vleug van opwinding de nieuwe catalogus van Armeus Medical ter hand. Zijn oog valt meteen op het nieuwe gamma van Schuster. Al jarenlang zweert hij bij dit merk van desinfecterende producten. Ze blijken tot dusver erg accuraat, want hij heeft tot zijn grote verbazing nog geen enkele vreemde ziekte opgelopen. Je hoort anders de gekste verhalen over ziekenhuisbacteriën. Zeker hier in Stuivenberg, met al zijn buitenlandse klanten en exotische virussen. Maar Julien ontspringt blijkbaar elke keer de dans.

Bovendien beschikken de zeepjes en lotions van Schuster over een frisse, bijna bedwelmende geur. Julien kijkt er al naar uit om zijn bestelling te plaatsen. Geduldig en accuraat zet hij met een zwart potlood kruisjes en opmerkingen bij alle producten die hij gaat bestellen. Daarbij horen naast desinfecterende producten ook nieuwe washandjes, een tangetje en een doos plastic stoppen om vagina's en andere lichaamsopeningen mee af te sluiten.

Het nieuwsoverzicht van halfelf is net gedaan, dus haalt Julien de brooddoos uit zijn tas. De eerste boterham met worst smaakt hem altijd bijzonder goed.

Onder het tweede laken ligt een man van Noord-Afrikaanse origine. Hij heet Ibrahim El Massaouie en Julien schat hem bijna drie jaar ouder dan hij werkelijk is geworden. Drieëntachtig en een half. Duidelijk gestorven in het ziekenhuis door toedoen van een woekerende kanker. De hoeveelheid vloeistof die de man nog heeft achtergelaten, en vooral de lichtgroene kleur ervan, duidt erop dat hij zijn laatste dagen niets meer kreeg toegediend dan baxters met grote dosissen morfine. Binnenin moet alles zo goed als weggeeteerd zijn.

Volgens de islamitische regels moet een geloofsgenoot de overledene wassen. Maar op de fiche staat niks vermeld. Uit respect draait Julien de brancard wel met het hoofdeinde naar Mekka. Hij zoekt zijn cd met cantates van Bach, gezongen door Barbara

Hendricks, en zet hem op. ‘Gottes Zeit ist die allerbeste Zeit’. Allah zij geprezen.

Het is halfeen wanneer Ibrahim een plek naast Mariette in de multiculturele frigo heeft gekregen. Binnen twee en een half uur mag Julien naar huis. Hij heeft nog meer dan tijd genoeg om zijn territorium op te ruimen. De Vernacare Waste Disposal Machine is daarbij een grote hulp. Julien heeft het apparaat als eerste in de Benelux binnengehaald en is er erg op gesteld. Met een eenvoudige druk op de knop vernietigt de machine elk niet-recycleerbaar hulpmiddel. Fraai design, vrijwel geruisloos en erg gebruiksvriendelijk. Precies zoals de catalogus het voorspeld had. Zo heeft Julien het graag.

Net als zijn handschoenen worden verorberd, vliegt de deur open.

– Ja, Julien, sorry hé, maar ik heb er nog eentje. Ze zeiden dat ge die er vandaag nog wel kondt bij pakken.

Een graatmagere verpleger die hij nog nooit eerder heeft gezien, duwt een brancard naar binnen, met een zoveelste levenloos lichaam. Julien mompelt een oké en neemt de brancard over. Het lijk is nog warm.

Nadat hij de man op zijn correcte positie heeft geplaatst, hoort Julien een geluid dat hij nog nooit eerder heeft gehoord. Iets wat het midden houdt tussen gepiep en gezoem. Niet hard, niet echt onaangenaam, maar wel vreemd. Hij kijkt rond. De onbekende klank komt niet uit zijn cd-speler. Die is leeg.

O ja, welke cd gaan we bij het afhandelen van dit heerschap spelen? Snel graait Julien naar de pols met de identificatiegegevens en doet zijn ogen dicht. 12 januari 1963. Hij zal niet veel jonger of ouder dan ik zijn. Julien opent opnieuw zijn ogen en richt ze op het bandje. Erwin De Backer is geboren op 23 augustus 1969.

Hij ziet er ouder uit. Tja.

De man is de trotse bezitter van een nektapijt en een indrukwekkende tattoo op de schouder. Een lelijke uil fladdert weg en

eronder staat in semigotische letters geschreven: 'Antwerp YNWA'. Julien kent de voetbalclub Antwerp. Die speelt in een stadion dat in de volksmond Bosuil heet. Vandaar de uil. Maar die YNWA? Julien kent YMCA. Dat is een soort jongerenorganisatie in de Verenigde Staten van Amerika en ook de titel van een hit van The Village People uit 1978. Toen was die kerel negen jaar. Nee, het moet iets anders zijn.

YNWA... Julien staat een halve minuut geconcentreerd te staren naar een van zijn witte muren. Natuurlijk! You Never Walk Alone! 'YNWA' is daarvan de afkorting. 'You Never Walk Alone', dat zingen voetbalsupporters altijd. Origineel uit een musical van Rodgers en Hammerstein uit 1945, daarna populair gemaakt door Gerry & the Pacemakers, Gene Vincent en Lee Towers. En Helmut Lotti of all people.

Een beslissing is dan snel gemaakt. Als die jongen, die fanatieke Antwerpsupporter, houdt van de fenomenale kunstenaars Rodgers en Hammerstein, dan krijgt hij dat als finale uitsmijter. Julien loopt naar zijn cd-kast en haalt er de soundtrack van *The Sound of Music* uit. Die begint met een paar toepasselijke nonnenkoren en het voorlaatste nummer is 'So Long, Farewell'. Mocht hij nog leven, de man zou content zijn.

Ondertussen blijft het vreemde geluid klinken. Als Erwin helemaal afgewerkt is en naast Mariette en Ibrahim in de frigo ligt, kan Julien eindelijk ontdekken waar het vandaan komt. Het is de Vernacare. Het gepiep komt van onderaan de machine en daar brandt ook een oranje knipperlichtje. Hij duwt op de kleine zwarte drukknop ernaast en het geluid stopt. Met een diepe zucht gaat hij aan zijn bureau zitten, opent de tweede lade van het ladeblok en neemt de gebruiksaanwijzing van de Vernacare erbij.

Vijf minuten later is zijn beslissing genomen. Hij heeft de gebruiksaanwijzing aandachtig gelezen, is tot het besef gekomen dat de machine al zeven jaar oud is – dus afgeschreven voor het ziekenhuis en volledig nutteloos –, heeft de nieuwe brochure

bekeken, heeft zijn keuze gemaakt en heeft zelfs het formulier al ingevuld, in een enveloppe gestoken en klaargezet bij zijn boekentas om straks op de bus te doen.

Een nieuwe Vernacare! En volgens de catalogus gegarandeerd binnen een week geleverd. Dan hebben deze maandag en die extra klant toch nog een voordeel opgeleverd.

Julien komt vandaag anderhalf uur later thuis dan gewoonlijk en dat maakt hem ongemakkelijk. Het betekent dat hij zijn middagslaapje moet annuleren. Hij heeft door het derde lijk geen tijd gehad om op zijn werkplek de *Gazet van Antwerpen* te lezen, dus moet hij dat thuis doen. Om halfvijf begint hij aan de voorbereiding van zijn avondmaaltijd. Die regel moet bovenal gerespecteerd worden. Vanavond staat er bloemkool met worst op het menu en gelukkig is dat een gerecht waar hij niet langer dan een uur aan hoeft te kokkerellen. Dan heeft hij waarschijnlijk zijn maaltijd beëindigd tegen het *Journal* van zes uur. Afwassen kan tijdens *Blokken*.

Julien houdt van bloemkool met worst. Hij is zijn moeder dankbaar dat ze hem al op jonge leeftijd leerde hoe je bechamel-saus maakt. In de loop der jaren heeft hij het recept wel geperfectioneerd door er telkens precies vijftien gram gemalen Parmezaanse kaas aan toe te voegen, enkele druppels citroensap en een extra snuifje nootmuskaat. Sap van limoenen is nog beter, maar die vind je in de kleinhandel van Achmed enkel in de zomer. En dan nog alleen als hij ze op de vroegmarkt extra voordelig op de kop heeft kunnen tikken. Heel zelden, met andere woorden.

Tijdens *Blokken* vandaag is er één vraag waarop Julien het antwoord niet weet. ‘Welke Justin was ooit het lief van Britney Spears?’ Waarschijnlijk heb ik dat gemist, denkt hij.

Na het nieuws en *Terzake* trekt Julien zijn overjas aan en zet zijn alpinopet op. Het is precies honderdzevenennegentig stappen naar café De Goede Hoop. Hij voelt in zijn rechterzak het netjes

opgevouwen briefje van vijf euro en het ronde stuk van twee euro. Dat zijn precies drie pintjes en een zakje paprikachips.

Julien heeft een vast hoekje aan de toog. Daar wordt niet over gepraat. Het is een verworven recht. Hij bezoekt De Goede Hoop al elf jaar bijna dagelijks, behalve op zondag. De andere stamgasten weten dat hij op regelmaat en orde is gesteld. Desnoods zal Frida nieuwelingen er subtiel op wijzen dat de kruk naast de Miss Bingo voorbehouden is. De kruk in kwestie is vrij en dat is toch telkens weer een opluchting voor Julien.

Frida heeft zijn eerste pintje al klaargezet als hij zijn jas aan de kapstok heeft gehangen.

– Dag Julien, alles goed?

– Ja.

Zo, dat hebben we ook alweer achter de rug.

Julien geniet ervan om de andere mensen in het oog te houden. Om ze te bespieden en om hun gesprekken af te luisteren. Hij doet dat subtiel. Hij staart naar de bierreclames achter de toog of gewoon naar zijn pint, alsof hij in zijn eigen universum onderduikt. Maar ondertussen steekt hij zijn voelsprietten uit en vangt hij alles precies op wat er rondom hem gebeurt. Natuurlijk kent hij de vaste tooghangers en hun oeverloze geëmmer, maar hij is iedere keer zo blij als een kind wanneer er nieuwe gasten opduiken.

Twee twintigers zetten zich naast hem aan de toog. Geen buitenlanders gelukkig. Vooral dat Engels van Nigerianen is nauwelijks verstaanbaar. Aan het accent van dit koppel te horen zijn het ingeweken Limburgers. Julien registreert haarfijn hun gesprek.

– Wat moet ge drinken?

– Wat drinkt gij?

– Ik weet het niet goed. Duvel, denk ik.

– Een thee citroen voor mij.

Mannen drinken bier. Vrouwen thee. Een aloude gemeenplaats krijgt nog maar eens een bevestiging.

– Maar eerlijk, ge hebt dat toch voelen aankomen?
– Wat? Dat hij mij ging bedriegen?
– Nee. Dat die relatie geen zin meer had. Hij was nooit thuis.
– Ja, en nu weet ik waarom.
– Jullie zijn meer en meer naast elkaar gaan leven. En op den duur is er niks meer, natuurlijk.

– Jawel...

Julien hoort een zacht gesnik en blijft naar zijn pint staren. Waarom zou een mens naar *Thuis* kijken? Het meisje snuit haar neus, droogt haar tranen en komt dan met een bekenenis.

– Ik ben zwanger.

– Wat? Dat meent ge niet.

– Denkt ge dat ik een grap maak?

– Nee, maar... Van hem?

– Van wie anders?

– Godverdomme, meisje...

Julien hoort nog meer gesnik en geruis van over elkaar schuivende kleren. De jongen geeft haar een knuffel.

– En weet hij het?

– Nog niet.

Het blijft even stil. Julien maakt van de gelegenheid gebruik om zijn tweede pint te bestellen. En het obligate pakje paprikachips.

– Ik weet het niet meer.

– Dat begrijp ik.

– Ik wil niet terug naar hem. Zeker niet na wat hij mij heeft aangedaan.

– Ja, dat snap ik.

– Maar ik wil ook geen bom worden.

– Een bom?

– Een bewust ongehuwde moeder.

– Nee, dat is niks voor u.

– Ik weet het echt niet meer.

Julien weet wat een bom is. Verschillende vriendinnen van zijn moeder waren het. Bij de meesten was er een hoek af.

– Niemand weet dat ge zwanger zijt?

– Nee.

– Behalve ik.

– Ja.

Het blijft lange tijd stil.

– Aan wat zit ge te denken?

– Niks. Dat het niet gemakkelijk is.

– Zeg dat wel.

Julien heeft zijn derde en laatste pintje voor zich staan. Hij vraagt zich af of het verhaal een einde zal krijgen voordat hij weer vertrekt. Soms gebeurt dat. Soms niet.

– Sarah, hoelang kennen wij elkaar?

– Twee jaar, zeker? Hoelang werk jij bij De Sleutel?

– Negentien maanden.

– Dan kennen we mekaar negentien maanden hé.

– Maar eigenlijk al langer, hé. We komen allebei uit Herderen.

We hebben er samen nog op de kleuterschool gezeten.

– Ja.

Julien heeft nog één slok in zijn glas. Als die binnen is, vertrekt hij.

– Ik heb u wel graag.

Julien drinkt zijn laatste slok en gaat naar de kapstok. Als hij zich omdraait, loopt Sarah bijna tegen hem op. Duidelijk boos en teleurgesteld. Ze gaat naar het toilet. Een verhaal zonder einde. Althans voorlopig. Dat gebeurt ook.

Terug thuis gaat Julien aan de tafel zitten. De lezersbrief van de dag dient nog geschreven te worden. Door het derde lijk en de bestelling van de Vernacare was ook dat in de dagindeling blijven steken. In gedachten grasduint hij opnieuw door de kranten en vindt een onderwerp waarover hij een mening kan ventileren.